

Un compromís de tots

per Carles Orriols

Quan a les acaballes de la temporada de 1992 (després de massa anys de travessa del desert) vam tornar a carregar la torre de set, tots els bordegassos sabíem que assolint aquesta fita començàvem a posar un peu en l'anhelat món dels castells de vuit. Certament, la torre de set és un castell que per la categoria tècnica que han de tenir tan els membres del tronc com la canalla i per la manera com s'han de plantejar els assajos representa un salt qualitatiu molt important respecte a les construccions inferiors. Així mateix, coronar la torre acostuma a ser símptoma de que una colla ha assolit un nivell tècnic i una dinàmica de funcionament que li ha de permetre plantejar-se el salt als castells de vuit.



Torre de set carregada el 1992 a Terrasa

(Foto: Jordi Roca)

Comento tot això perquè em sembla que aquest paper que juga la torre de set com a porta dels castells de vuit, el representa també la torre de vuit respecte la resta de castells folrats. Durant el darrer mes de juliol, tots hem pogut veure com per preparar la torre de vuit s'ha hagut de canviar radicalment la manera de plantejar els assajos de divendres. Fins ara, estàvem acostumats a centrar la major part dels esforços a l'assaig de troncs i, en certa manera, tots sabíem que els assajos de pinyes no eren tan essencials. A partir de la torre de vuit, és imprescindible canviar aquesta mentalitat. Si volem assolir i consolidar aquest castell i aspirar a nous reptes superiors hem de comptar amb un compromís ferm de tots els castellers del peu i el folre. A partir d'ara, la constància i puntualitat a l'assaig d'un lateral del folre o d'un portacrosses serà tan imprescindible com la d'un terç del tres de vuit.

Independentment dels resultats que obtinguem a la plaça de la Vila en la propera actuació de Festa Major, els darrers assajos han servit per encetar una nova dinàmica de treball que és la pròpia de les colles punteres. Que puguem seguir progressant per aquest camí depèn de que cadascú de nosaltres sigui capaç d'assumir el compromís de ser cada divendres a un quart d'onze al local, disposat a pensar de valent. Si ens ho proposem, podem arribar lluny: com sempre, el límit només ens el posarem nosaltres.